

EL MISTERI DEL LLIBRE DESAPAREGUT

Tot va començar el dia que el meu llibre favorit va desaparèixer de la biblioteca.

Jo no sabia que havia desaparegut. Encara no. Dins el meu cap el llibre encara era al seu prestatge, tot sol, com un nen que s'està a la cafeteria de l'escola esperant que la seva única amiga vingui i el trobi. Esperant que *jo* el trobés.

Em delia per agafar-lo abans que comencessin les classes, però la Rebecca, la meva única amiga del món real, seguia parlant de registrar els nostres noms.

—Has pensat mai a registrar AmyAnneOllinger.com? —em va preguntar.

«No, Rebecca, mai no m'ha passat pel cap registrar AmyAnneOllinger.com. Tinc nou anys. Per quina raó hauria de voler registrar una web amb el meu nom si els meus pares no em deixen ni entrar al Facebook?»

Això és el que vaig pensar. El que vaig dir, però, va ser:

—No.

—Doncs ho hauries de fer —va respondre—. El teu nom és teu i només teu, però qualsevol persona el pot registrar. I llavors què? RebeccaZimmerman.com ja està agafat! Tinc deu anys i ja m'han robat la meva futura propietat intel·lectual! Jay

Z i Beyoncé van registrar el nom de la seva filla quan la nena encara no tenia ni un mes. La veritat, em pensava que els meus pares eren més espavilats.

Els pares de la Rebecca són advocats i ella també ho vol ser quan sigui gran. No em puc imaginar una feina més avorrida. Però no li vaig dir, és clar.

—Sí —vaig respondre.

Frisava per anar a la biblioteca. Vaig obrir el meu armariet per entaforar-hi la motxilla i fer una ullada a la bústia. Ningú no sap d'on va sortir la idea, però tothom a l'escola primària de Shelbourne en té una. És una capsa de cartó que està enganxada a la porta, just a sota de les petites obertures que et permetrien respirar si mai un assetjador et tanqués a dins. Si vols deixar-li una nota a algú, l'única cosa que has de fer és introduir el paper per les obertures perquè caigui dins la capseta. Les bústies són tota una institució: el senyor Crutchfield, el conserge, les deixa dins els armariets any rere any.

Com sempre, la meva era buida. Ja m'ho imaginava. A l'única amiga que tinc no li agrada enviar notes. «Mai no deixis res per escrit», diu sempre. Un altre consell dels seus pares, els advocats.

—Has sentit a parlar de Morgan Freeman, l'actor? —em va preguntar—. Algú que no es deia Morgan Freeman va registrar morganfreeman.com i ell va haver de demandar-lo per recuperar el nom! Quin cas més interessant...

«No em puc imaginar res *menys* interessant, Rebecca! Les marques comercials i el registre de dominis m'importen un rave. Haig d'anar a recollir el meu llibre favorit abans que algú se l'emporti!»

Això és el que li volia dir. Però el que vaig fer, abans que ella pogués explicar-me res més, va ser engrapar unes quantes novel·les, posar-me-les a manera d'escut i recular.

—Haig de tornar això a la biblioteca! —li vaig dir—. Ens veiem a classe!

Normalment jo ja tindria el meu llibre preferit a la motxilla, però la nostra bibliotecària, la senyora Jones, només ens deixa renovar els préstecs dues vegades seguides. Quan finalment tornem el llibre, no el podem tornar a agafar fins que han passat *cinc dies d'escola sencers*. La senyora Jones diu que aquesta norma la va crear perquè tothom pugui llegir-ho tot, però a mi em sembla que la va fer per a mi, perquè llegeixi altres coses. No ha de patir, ho penso fer igualment.

Vaig abocar els llibres del dia anterior a la bústia de retorn i, de camí cap a les prestatgeries de ficció, li vaig dir bon dia a la senyora Jones amb la mà.

—Amy —em va cridar ella—. Estimada, espera...

—Agafo el meu llibre i vinc —vaig respondre.

Vaig tombar cap als prestatges H-N i vaig córrer cap on sabia que el meu llibre favorit m'estava esperant. Però no era allà.

Vaig tornar a mirar i res. Vaig buscar per darrere dels altres volums, per si l'havien empentat i havia caigut, com passa a vegades, però no. No hi era. Però el meu llibre favorit *sempre* era a la seva prestatgeria. Podia ser que algú se l'hagués endut?

Estava a punt d'anar a preguntar-li a la senyora Jones quan ella va aparèixer al capdamunt del passadís. La senyora Jones és una dona blanca i grossa que té els cabells curts i castanys. Du unes ulleres com d'àvia que, quan no llegeix, li pengen del

coll amb una cadeneta. Aquell dia portava un vestit vermell de piquets blancs. Els piquets li agraden molt.

—On és el meu llibre? —li vaig preguntar.

—Això és el que volia explicar-te, estimada —va dir la senyora Jones—. Sabia que la primera cosa que faries seria venir-lo a buscar.

—Fa cinc dies —li vaig explicar—. Ho tinc apuntat a l'agenda. Passats cinc dies, el puc tornar a agafar, vostè m'ho va dir. Que... Que l'ha agafat algú?

—No, Amy. L'he hagut de retirar de la prestatgeria.

Vaig arrufar les celles. Retirar-lo de la prestatgeria? Què volia dir, retirar-lo de la prestatgeria?

—Per què?

La senyora Jones va sospirar i es va refregar les mans. Era ben bé com si estigués a punt de donar-me una mala notícia. Com si hagués de dir que els meus gossos havien mort.

—Perquè uns quants pares s'han reunit i l'han considerat inadequat per a una escola de primària. I el consell escolar hi ha estat d'acord.

—Que és inadequat? Això què vol dir?

—Vol dir que no te'l puc deixar en préstec. Ni a tu ni a ningú més. Com a mínim fins que no parli amb el consell escolar i aconseguixi que rectifiquin. Vol dir, Amy, que el teu llibre favorit ha estat prohibit a la biblioteca de l'escola.

QUÈ ACABO DE DIR!

Vaig sentir que la catifa que tenia sota els peus es transformava en un sorramoll i que m'enfonsava a tota velocitat. Em vaig haver d'agafar a les prestatgeries per no caure.

—Però no és... inadequat! És molt adequat! És un gran llibre! És el meu llibre favorit!

—Ho sé, estimada. Estic d'acord amb tu. Només els vostres pares tenen dret de dir-vos què podeu llegir i què no. Lluitaré contra la decisió del consell escolar, ja hi pots comptar. De moment, però, haig de complir amb el que em diuen. Si no ho fes, podria perdre la feina.

Vaig dir que sí amb el cap. Era incapaç de dir res. Tenia ganes de plorar, cosa que era una ximpleria. Era com si algú hagués entrat a la meva habitació i m'hagués pres les meves coses sense preguntar. I això era una bestiesa encara més gran, perquè parlàvem d'un llibre d'una biblioteca. I els llibres de les biblioteques són de tothom.

—De fet, tu ens podries ajudar a recuperar-lo —va dir la senyora Jones.

Em vaig eixugar una llàgrima.

—Com?